

# **Russische Roulette**

**Rolf Österberg**

## Hoofdstuk 2

### **Langley, de Verenigde Staten, drie maanden later**

Met een zucht loopt Nancy het kantoor van haar baas, CIA-directeur Devin Watson, binnen en trekt de deur achter zich dicht. Devin komt vanachter zijn imposante bureau omhoog en wijst op de zithoek. Hij pakt een rode plastic folder van zijn bureau en gaat tegenover haar zitten. Het wordt misschien een moeilijke discussie. Ze is er niet zeker van dat Devin haar plan, waar ze een paar maanden aan heeft gewerkt, volledig zal steunen en met minder heeft het geen kans van slagen.

‘Ik twijfel’, zegt hij en wijst op de rode map die hij voor zich heeft neergelegd, ‘maar ik heb mij voorgenomen om goed naar je te luisteren.’

‘Ik denk dat het eerdere plan niet gaat werken, althans niet zoals jij en ik ons dat voorstelden. Dat hele Ruslandverhaal waarbij Oekraïne door ons min of meer de overwinning is beloofd, blijkt nu gebakken lucht. Niemand, ook de NAVO niet, is in staat om de Russen militair te verslaan. Kunnen we het daarover eens worden?’

‘Oekraïne is als land volmaakt onbelangrijk. Dat er meer dan een miljoen Oekraïners en een handvol huurlingen nu niet meer onder ons zijn, daar ligt niemand wakker van. Zij waren niet in staat om Rusland dood te bloeden. Een tegenvaller. Jij stelt voor om onze aandacht op Europa te richten. Cappuccino?’ Hij wacht het antwoord niet af en bestelt door de intercom een cappuccino voor haar en een latte voor hem, waarna hij weer gaat zitten. ‘Je bent van mening dat het opkomende nationalisme een langzame doodsteek voor onze economie kan gaan worden.’

‘Zo zie ik dat en ik heb er mijn redenen voor. Een aantal EU-landen heeft altijd, zij het gecamoufleerd omdat zij derden hebben ingescha-

keld voor het afnemen van Russische olie en gas, de door ons en henzelf opgelegde sancties aan hun laars gelapt. De Mammon is moeilijk te verslaan. Onze economie kan geen enkele tegenslag nog het hoofd bieden. Onze schuldenlast is astronomisch. West-Europa is niet onze grootste afzetmarkt, maar anderzijds ook niet onbelangrijk. Wij moeten ervoor zorgen dat regeringen ons trouw blijven en zonder aarzelen onze producten afnemen.'

'Ook het dure gas dat van mindere kwaliteit is dan het goedkopere Russische', merkt Devin sarcastisch op.

'En nog veel meer goederen die zij eerder uit Rusland betrokken.'

Watson neemt een slok van de latte. 'Er zijn volgens jou enkele landen waar een onfrisse nationalistische wind waait. Nederland is daar één voorbeeld van. Hun waarschijnlijk toekomstige regeringsleider vindt dat het eigen volk eerst komt. Dat is niet meer van deze tijd. Nationalisme moet worden vervangen door globalisme.'

'Een ruim begrip. Ik neem aan dat de president ook door onze bril kijkt?'

Devin schiet in de lach. 'Dat gebeurt al sinds de CIA het daglicht zag. De miljarden die we in Oekraïne hebben gepompt, zijn goed besteed. Onze wapenindustrie draait op volle toeren en maakt megawinsten. Daarvan komt een deel in de schatkist terecht. Maar er zijn grenzen en die zijn bereikt. De geldpersen kunnen het niet meer bijhouden.'

'Wij beginnen in een economisch moeras weg te zinken. Daarom moeten wij onze afzetmarkten koste wat het kost behouden. "Het eigen volk eerst"-principe dat in Nederland opgang doet, mag geen voedingsbodem voor andere landen worden. Daarom beginnen we daar.'

Devin kijkt haar fronsend aan en drinkt zijn kopje leeg. 'Dat lukt alleen als wij toekomstige bewindslieden van bepaalde partijen in verlegenheid brengen waardoor het volk aan hen gaat twijfelen. Daar zijn incidenten voor nodig.'

'Undercoveragenten, provoceren van bewindvoerders, mediabeïnvloeding en acties waarbij geweld niet moet worden geschuwd. Antifa,

Extinction Rebellion, Pro-Palestine, eigenlijk alles wat allang niet meer vreedzaam protesteert, inzetten. Bewindslieden moeten daarop reageren en hoe harder, hoe beter omdat actie reactie uitlokt. Provocateurs met voldoende financiële middelen zorgen voor een ontvlambare cocktail. De Europese Unie zal niet ingrijpen zolang onze president hun dat niet opdraagt.' Nancy heeft nu het initiatief in de discussie en wil dat niet meer uit handen geven. 'Ik denk dat ik iets heb gevonden waar we op kunnen voortborduren.'

Ze schenkt zich een glas water in, neemt een slok en gaat verder. 'Ik heb alles wat er zich ruim anderhalf jaar geleden in Nederland heeft afgespeeld en wat daar voor mijn gevoel verband mee houdt, nog eens onder de loep genomen. De dood van drie Oekraïners is nooit opgelost omdat de EU opeens de stekker uit het onderzoek trok. De Oekraïners en een rechercheur van de EU zijn door een Frans hitteam geliquideerd. De vraag is wie dat heeft georganiseerd. Niet die Fabienne, maar misschien heeft die vrouw er wel mee te maken.'

'Spring je nu niet van de hak op de tak?' vraagt haar chef fronsend. 'Fabienne? Je bedoelt de partner van Wolf die hem waarschijnlijk heeft doodgeschoten? Wat heeft dat nu nog met Nederland te maken?'

'Dat zal je na mijn uitleg duidelijk worden. Onze cybercrime-afdeling is op het dark net bij een zogenaamde probleemoplosser terechtgekomen. Onze specialisten hebben na het nodige zoekwerk ontdekt dat die organisatie door een vrouw, Fabienne, wordt geleid. Dat is ook de naam van de vrouw met wie hij in ons land uit het vliegtuig is gestapt. Het is niet zeker dat het dezelfde vrouw betreft, maar ook niet onmogelijk.'

'Stel je voor om onze Franse collega's van het Deuxième Bureau in te schakelen?'

Nancy schudt haar hoofd. 'Dan moeten we de Fransen ook vertellen waar wij mee bezig zijn en dat moet ik sterk afraden. Ik heb het dossier over de liquidatie van de drie Oekraïense adviseurs van de president nog eens aandachtig doorgelezen. Er is in dat huis in Den Haag veel

meer gebeurd. Een zekere Ilse de Weerdt beweert door de Oekraïners te zijn gegijzeld. Er was ook een tweede vrouw in dat huis. Er bestaat een video waarop Ilse de Weerdt voorkomt en een tweede vrouw, die de keel wordt doorgesneden. Die vrouw is Ursula Verrips. Haar lichaam is nooit gevonden. Emily Harteveld, de vrouw die vooral de Nederlandse politiek met haar hologrammen heeft beïnvloed, is een half jaar geleden in het huwelijk getreden met Igor Yakushin. Hij heeft als Rus een werkvergunning in Nederland gekregen.'

'Ik luister nog steeds, maar begrijp niet goed waar je heen wilt. Een Rus die op dit moment een werkvergunning in Nederland krijgt? Je denkt dat er meer aan de hand is met die Rus?'

Ze perst haar lippen een moment op elkaar. 'Voor zover mij bekend, is hij de enige Rus, met uitzondering van ambassadepersoneel, die de laatste jaren in West-Europa een werkvergunning heeft gekregen. Ik heb een sterk vermoeden dat het met die Oekraïense zaak te maken heeft. Iemand heeft een minister gechanteerd.'

'Een aanname. Ga door.'

Nancy knikt. 'Misschien, maar ik denk dat ik de juiste conclusie trek. Die Rus werkt opnieuw voor IMPF, dat een jaar geleden door een Israëliisch bedrijf werd overgenomen.'

'Dat had met een embargo te maken.'

'Dat niets voorstelde. We deden de EU een plezier. Maar dat is verder niet belangrijk. Ilse de Weerdt is met haar partner Yvette Dubois naar Hongarije verhuisd.' Nancy neemt nog een slok water en gaat verder. 'Yvette Dubois is een hacker, maar het is onduidelijk waar ze nu mee bezig is. Wij hebben enorm veel last van hackers die miljarden schade aan de economie toebrengen, terwijl in Oekraïne veel drones die tegen de Russen worden ingezet, nog voor ze het doel bereiken, stuurloos worden. Niemand weet of die vrouw daarmee te maken heeft. In Hongarije om inlichtingen vragen, is tot mislukken gedoemd.'

‘Je bent wat dieper in dat bedrijf gedoken.’ Devin wijst op de map voor hem. ‘Hoe zie jij de dood van Leon Terblanche? Hij was ad hoc adviseur van Active Shield Israël’, verandert hij van onderwerp.

‘Leon was ook de speciale adviseur van de afgetreden Israëlische premier. Zijn plotselinge dood heeft de pers nauwelijks gehaald. Hartaanval als doodsoorzaak. Ik heb moeite met die verklaring.’

‘Zelfmoord, of geliquideerd?’

‘Terblanche is in alle stilte gecremeerd. Zijn echtgenote en ook zijn twee kinderen waren daar niet bij, slechts een handjevol Mossadmedewerkers. Ik denk dat hij zelfmoord heeft gepleegd. Leon wist van de op handen zijnde Hamas-aanval en heeft zelfs de premier niet geïnformeerd. De Israëlische premier heeft hem dat verweten, en zij was ongetwijfeld niet de enige.’

‘We moeten er eerst achter zien te komen wat er nu eigenlijk precies is gebeurd voor we het verhaal in ons voordeel kunnen spinnen. IMPF is geen groot bedrijf. Het heeft slechts een beperkt aantal medewerkers in Nederland. Ik ga terug naar het begin van je verhaal. Wat je voorstelt is mij duidelijk, maar ik zie het verband met IMPF nog steeds niet.’

‘IMPF heeft ongeveer zestig man in de buitendienst, veertig in de Golf van Aden en twintig in de Golf van Guinea. Daarnaast heeft het ongeveer vijftig mannen en vrouwen in dienst bij de tweede tak van het bedrijf, de ISPF. Die treden alleen in Nederland op en ...’

Devin steekt zijn hand op. ‘Ik heb je plan aandachtig doorgelezen en kan me er in grote lijnen in vinden. Nederland dient in onze pas te blijven lopen. Politieke veranderingen zijn ongewenst. Maar je begeeft je op glad ijs. Er zijn heel veel onzekerheden en een aantal ga je gemakkelijk aan voorbij. Je bouwt vooral op Antifa en ook Extinction Rebellion. Daar bereik je uiteindelijk het politieke doel niet mee dat ik zojuist heb geschetst.’

‘Hoewel de Groene Orde van Slager tijdens de verkiezingen niet als overwinnaar uit de strijd is gekomen, blijft die partij een politieke fac-

tor van betekenis. Daarnaast neigt een deel van zijn aanhangers naar nogal opruiend taalgebruik. Een stap verder is anarchisme, waarbij rechts het moet ontgelden. Gewelddadige excessen kunnen het duwtje over de afgrond zijn en de gedoodverfde regering valt voor zij in het zadel zit', meent ze.

'Nieuwe verkiezingen kunnen rechts sterker maken.'

'Correct. Vooral de hologrammen van een zekere Emily Harteveld hebben de verkiezingen mijns inziens cruciaal beïnvloed.'

'Ik ga een stap verder. Als die vrouw in staat is om hologrammen zomaar in de lucht, waar dan ook, te laten verschijnen, zou dat ook in ons land kunnen. Zij zou in staat kunnen zijn om onze verkiezingen in november te beïnvloeden', zegt hij peinzend.

'Wij moeten ervoor zorgen dat er geen hologrammen meer verschijnen.' Nancy kijkt haar chef neutraal aan. Waar gehakt wordt, vallen spaanders. Emily Harteveld moet desnoods het zwijgen worden opgelegd. Watson weet dat ook, maar spreekt zich er niet over uit.

'Dat begrijp ik, maar drastische maatregelen ben ik, althans op dit moment, nog geen voorstander van. Zolang de hologrammen niet in ons land verschijnen, is hoogstens ontmoediging gewenst. Die hologrammen waaien hopelijk vanzelf over. Je plan om de grootste politieke partij in Nederland het regeren onmogelijk te maken, is het proberen waard. Niemand zal ooit met zijn pink naar ons kunnen wijzen. Ik neem aan dat ik daarover niet hoeft uit te wijden.'

'Dat spreekt. Onze agenten zijn door de wolf geleverd en hebben eerder goed werk geleverd.'

'Goed, tref voorbereidingen om naar Europa te gaan. Kom voor vrijdag nog even langs. Dan zetten we de puntjes op de i', stelt Devin voor.

'Ik heb voor de volgende week een gesprek tussen jou en Jerel, het hoofd van de Mossad, geregeld. Zij zal je proberen te overtuigen dat

haar Dienst onbeperkt toegang tot een aantal van onze satellieten nodig heeft. Daar sta ik niet achter.'

'Ik ook niet, maar ik moet wel iets meebrengen.'

'Ik zit morgen in de veiligheidsvergadering en zal de president voorstellen om volgende maand de Israëlsche premier voor een bezoek aan het Witte Huis uit te nodigen. Hij wil voor het oog van de wereld zijn niet aflatende steun aan het Israëlsche volk betuigen. Dat soort uitspraken doet het altijd goed. Het bezoek wordt in de huidige situatie op de lange baan geschoven, maar dat mag Jerel zelf concluderen.'

'Geef hem een briefje waar dat op staat', zegt Nancy glimlachend. 'Ik zal Jerel voorstellen dat haar premier de toegang tot onze satellieten met de president overlegt. Belangrijk is ook dat we ons inlichtingennet in Israël, de West Bank en vooral Gaza in een hogere versnelling brengen', gaat ze verder.

'Daarin heb je gelijk. En het contact met onze man in Tel Aviv, die onze agenten opdrachten geeft, is de belangrijkste reden om naar Israël te gaan. Kijk met één oog naar het plotselinge overlijden van Leon Terblanche, ook al is dat niet echt belangrijk. Wij kunnen ook één en één optellen. Onze agent in Tel Aviv zal zeker het naadje van de kous weten.'

'Dat staat ook op mijn agenda.'

Devin staat op en zij doet hetzelfde.

'Wat wil je in Marseille bereiken, als het je al lukt om die Fabienne te spreken te krijgen?' vraagt hij en houdt de folder omhoog. 'Dat staat niet in je plan.'

'Ik moet haar eerst proberen te overtuigen om een gesprek met mij aan te gaan. Ze zou chantabel kunnen zijn. Misschien is ze ook de leider van dat Franse hitteam.'

'Heel ver gezocht', vindt Devin.

'Mee eens, maar mocht zij een huurling zijn, kost het alleen dollars om een bekentenis van haar los te weken. Dat zal in een later stadium

in ons voordeel kunnen werken. Informatie is het sleutelwoord op de weg naar succes. Dat vertaal ik naar het beïnvloeden van de Nederlandse politiek in ons voordeel. Ik heb daar vertrouwen in.'

## **Amsterdam**

Het is maandag, tien uur. Aan de ronde tafel zitten Finn Slingerland, Jan van Dam, Nicole Maas, Hans Buurman, Andries Rijnbach en Albert Kooistra, die gisteren uit Tel Aviv in Amsterdam is aangekomen.

Jan zit de vergadering voor en opent met: 'Om de huidige situatie het hoofd te kunnen bieden, moeten wij zo spoedig mogelijk maatregelen nemen. In de Golf van Aden hebben we voorlopig niets meer te zoeken. Door de oorlog mijden steeds meer schepen het Suezkanaal en varen om Kaap de Goede Hoop.'

Finn moet moeite doen om zijn aandacht erbij te houden. *Wij vallen in herhaling. Er is al eerder beslist om met één moederschap en twee speedkruisers in de Indische Oceaan op te treden en de overige drie schepen in Tanzania aan de ketting te leggen.*

'Nog andere punten van aandacht voor we ons over het personeelsplaatje buigen?'

Andries steekt zijn hand op. 'Ja. Nadine heeft me vanmorgen gerapporteerd dat een deel van de voorgevel van het huis waar Emily en Igor wonen met blauwe en gele graffiti is besmeurd. Er kwamen vanmorgen om zes uur twee motorscooters de straat inrijden, waar ook ons busje met twee beveiligers staat. De scooters stopten onverwachts vlak voor de villa. Er stapten twee gemaskerde mannen van één scooter die naar de voordeur renden en graffiti begonnen te spuiten. Een van de hen probeerde iets op de muur te schrijven, maar rende terug naar de scooter toen de bewakers naar het huis kwamen lopen. Zij zijn de doodlopende straat verder ingereden. Misschien hadden ze erop gerekend dat ze met de scooters over het bruggetje konden vluchten, maar dat wordt door een betonnen paal verhinderd. De vier mannen

hebben de scooters in de sloot gegooid en zijn te voet over het bruggetje gevlucht.'

'Blauw en geel. De kleuren van de Oekraïense vlag. Zij weten dat Emily met een Rus is getrouwd en dat zij op dat adres wonen. Provocatie van de eerste orde. Heeft Emily aangifte gedaan?' vraagt Albert.

'Nog niet', mengt Finn zich in het gesprek. 'Ik heb om half twee een afspraak met een rechercheur en zal Emily bijstaan. Zij is geen medewerkster van ons bedrijf, maar Igor is dat wel. Hij komt volgende week op verlof.'

Het wordt even stil. Jan kijkt fronsend naar de anderen. 'Iemand een opmerking?'

'Stelletje zwakzinnige idioten', moppert Nicole.

'Oekraïners? Denken jullie daaraan?' vraagt Andries.

'Zou kunnen', aarzelt Jan.

'Nee, daar geloof ik niets van. Beroepsprovocateurs, handophouders die zich door bepaalde politici gesteund voelen. Dit ruikt naar Antifa.' Finn kijkt naar Jan, die een grimas trekt.

'Eh, ik hoop dat je ongelijk krijgt. Antifa heeft zich vroeger al eens met Emily bemoeid en dat is toen slecht voor hen afgelopen. Laten we niet van het slechtste uitgaan', meent Jan en staat op.

Finn fronst zijn wenkbrauwen. *Jan ziet het niet. Gek, hij zou als voormalig politieman een andere conclusie moeten trekken. Of heeft hij gelijk en kijk ik door een te donkere bril? Nee, dit soort provocaties hebben een doel. Iemand heeft de mannen opdracht gegeven om Emily's huis te besmeuren.*

'Jan, ik hoop dat je gelijk krijgt', zegt Hans die tot nu toe heeft gezwegen. 'Maar ik ben bang dat er meer achter steekt. Finn, probeer het voorval intern te houden. Vraag Emily om dit vooral niet met Lya te bespreken. Emily was Wolfs partner en een bloedbroeder van Atte. Die moet vooral in Kollum blijven.'

'Mee eens, ik zal proberen om haar te overtuigen.'

Om precies half twee loopt Emily met Finn, die haar van huis heeft opgehaald, het politiebureau binnen. De graffiti is door een gespecialiseerd bedrijf verwijderd. Finn heeft haar de procedure die bij aangifte van een strafbaar feit wordt gevolgd, uitgelegd en haar gevraagd om vooral hem het woord te laten doen. Emily vindt het prima. Ze is niet geschrokken, maar kookt inwendig van woede. Igor heeft zijn land gediend en toestemming gekregen om het leger vaarwel te zeggen. Ze zijn nog niet zo lang getrouwd en ze voelt zich zielsgelukkig met hem. Ze heeft eraan gedacht om de villa, waar ze met Wolf heeft gewoond, te verkopen en ergens anders iets te zoeken, maar eigenlijk is dat onzin heeft ze besloten.

En nu dit.

Als dit nog een keer voorkomt, vertrekt ze. Yvette en Ilse hebben hun appartement in Amsterdam nog wel, maar wonen momenteel net buiten Boedapest. Ze heeft regelmatig contact met Yvette, die haar Russische hackers indien nodig advies geeft maar zich vooral met AI, Artificial Intelligence, bezighoudt. Een bijzonder boeiend onderwerp dat ook haar belangstelling heeft. Ze maakt eens per week een hologram dat meestal een politieke inhoud heeft en waarbij ze het idee van de gedoodverfde premier “Nederlanders eerst” ondersteunt. Daarbij vindt ze bij de NAO een dankbaar klankbord. Hun programma Framing heeft de hoogste nationale kijkcijfers. Dat komt voor een groot deel door de 3D-uitzendingen die de kijkers aan hun stoel gekluisterd houden.

‘Wilt u even wachten?’ vraagt de receptioniste en wijst naar een bank.

Op dat moment komt een vrouw binnen, die naar hen toekomt. Finn staat op en ze schudden elkaar glimlachend de hand.

‘Vandaag vertegenwoordig ik mevrouw Emily Harteveld.’ Hij wijst op haar. Ze komt omhoog en schudt de uitgestoken hand.

‘Sinds een week hoofdinspecteur Femke Ebbens’, zegt de vrouw met een glimlach. ‘Toch niets ernstigs?’

Emily kijkt naar Finn, die in een paar woorden uitlegt waarom ze hier zijn.

‘Kwajongens?’

‘Hoofdinspecteur, dat geloof je zelf niet’, merkt Finn schamper op.

‘Ik moet nu weg, maar zal de aangifte van de rechercheur die deze behandelt, later doorlezen. Finn, aarzel niet mij te informeren als je denkt dat dat relevant is. Wij gaan ver terug.’

‘Dat zal ik doen en mijn welgemeende felicitaties met je bevordering’, zegt hij en gaat weer zitten.

Femke Ebbens glimlacht. ‘De koe en de haas. Die bevordering is een verhaal apart.’

Op dat moment komt een jonge vrouw in uniform naar hen toe.

Even later zitten ze in een kleine vergaderzaal. Op tafel staan flesjes spa blauw en omgekeerde glazen op een papieren viltje. Na een gebaar gaan ze tegenover de vrouw zitten.

‘Ik ben rechercheur Carolien Verhoef. Waar gaat het om?’ vraagt ze vriendelijk en legt een tablet voor zich neer.

Emily vertelt wat er is gebeurd en dat zij een aangifte tegen de onbekende vanden indient.

De rechercheur tikt haar verhaal in op het tablet. ‘Ik zal zien wat ik kan doen’, zegt ze. ‘Dit soort vandalisme is helaas schering en inslag.’

‘Nee, dat is het niet’, zegt Finn. ‘Weet u waar blauwe en gele verf op duidt?’

De rechercheur kijkt hem fronsend aan. ‘Wat bedoelt u?’

‘Oekraïne.’ Finn legt uit waarom hij meent dat de vanden die kleuren hebben gebruikt.

‘Nogal ver gezocht’, klinkt het aarzelend.

‘Mevrouw, dat is het niet. Ik adviseer je om hoofdinspecteur Ebbens haar mening te vragen.’

‘Hoofdinspecteur Ebbens?’

‘Correct. De daders moeten worden gezocht bij aanhangers van militante organisaties zoals Antifa, Extinction Rebellion of zelfs de Groene Orde.’

‘Hoe ... hoe komt u daar nu bij?’

‘Dit vandalisme komt niet zomaar uit de lucht vallen. Ik stel voor dat u de klacht serieus neemt en uw oor bij radicale groeperingen te luisteren legt.’

Finn staat op en Emily volgt zijn voorbeeld. Hij geeft de rechercheur, die hem onzeker aankijkt, een hand. Emily doet hetzelfde.

‘Dat schiet niet op’, zegt ze als ze op de terugweg zijn. ‘Die vrouw had geen idee waar je het over had.’

‘Ik heb mijn hoop op Ebbens gevestigd, hoewel vandalisme niet op haar bordje ligt. Maar zij kent als geen ander het Oekraïne-dossier. Ik zal haar direct benaderen als zich nog eens iets dergelijks voordoet.’

‘Dat is dan tegelijkertijd de laatste keer. Volgens Yvette is het in Hongarije goed toeven.’

‘Hoe is het met Ilse?’

‘Momenteel niet zo goed, begrijp ik van Yvette. Zij wordt geplaagd door nachtmerries door wat zij heeft meegemaakt. Yvette is haar steun en toeverlaat. Zonder haar zou ze het nog moeilijker hebben.’

*Mijn besluit staat vast. Ik heb geen zin om nog eens als een dier te worden opgejaagd. Of moet ik mij juist weerbaar opstellen? Ik vraag me af hoe Igor dat ziet.*

## **Tel Aviv**

‘Onze Dienst heeft meer informatie nodig. Kunnen wij, althans zolang onze troepen nog in Gaza zijn, toegang tot de Amerikaanse satellieten krijgen?’ vraagt Jerel.

Nancy zit tegenover de directeur van de Mossad in haar bureau.

‘Ik begrijp je verzoek en had dit verwacht. Ik heb dit met mijn chef, Devin Watson, opgenomen voor ik hier naartoe kwam. Hij kan daar

niet over beslissen, dat doet de Chef-Staf. Die heeft het verzoek in beraad gehouden', liegt ze. 'Ik stel voor dat de premier, die een uitnodiging van mijn president tegemoet kan zien, dit met hem opneemt.' Ze liegt opnieuw. Er is momenteel geen sprake van dat de president de Israëlsche premier uitnodigt. Dan verliest hij nog meer steun van de moslimbevolking in haar land.

'Dat is goed nieuws. Een maand geleden was daar nog geen sprake van. Vanwaar die verandering?' vraagt Jerel verbaasd.

'De onvoorwaardelijke steun van ons volk aan de gerechtvaardigde Israëlsche strijd tegen de Hamas-terroristen en hun proxy's. De president heeft echter ook te maken met zijn politieke tegenstanders die proberen de moslimbevolking in ons land voor hun politieke spel te gebruiken. Daarom heeft hij tijd nodig om bepaalde beslissingen te nemen.'

'Ja, dat begrijp ik', zegt Jerel zonder veel overtuiging.

'Er is nog een zaak waar ik in ben gedoken en ik denk dat je me daarbij kunt helpen. Leon Terblanche.' Ze kijkt Jerel open aan. 'Volgens een klein artikel in de Jerusalem Post is hij aan een hartaanval overleden. De paar keer dat ik hem heb ontmoet, zag hij er gezond uit.'

Jerel knippert met haar ogen en merkt op: 'Ja, meer weet ik er ook niet van.'

'Jerel, dat geloof je zelf niet', zegt ze met een glimlach. 'Bij inlichtingendiensten is de rode draad: voor wat, hoort wat. Daar kan de Mossad zich zeker in vinden.'

'Het gerucht gaat dat hij in zijn slaapkamer door iemand is gevonden. Zijn stoffelijk overschot was aan het ontbinden. Er lag een lege whiskyfles naast zijn bed en een plastic strip waarin slaaptabletten hebben gezeten. Hij heeft er misschien te veel ingenomen. Ik moet voorzichtig zijn met wat ik zeg, omdat er geen autopsie is gepleegd.'

'Nogal bizarre omstandigheden. Zelfmoord?'

'Dat is niet uit te sluiten.'

'Dan is er ook een reden.'

‘Normaal gesproken wel’, klinkt het afstandelijk. ‘Maar wij houden vast aan de officiële lezing: Terblanche is aan een hartaanval overleden.’

Nancy kijkt haar fronsend aan. ‘Natuurlijk.’

Het is haar duidelijk dat Leon zich het leven heeft genomen omdat hij in het nauw zat. Ze vermoedt dat hij van de Hamas-aanval wist en dat niet met de Mossad en de premier heeft gedeeld. De terroristische aanval is volledig uit de hand gelopen, iets waar hij niet mee kon leven. Maar dat is voor haar niet van belang. Hij had via Kooistra ook contact met IMPF Nederland en dus ook met Wolf. Daar werkte ook Ursula Verrips, die de gijzeling door de drie Oekraïners niet heeft overleefd.

‘Jerel, wie is Fabienne?’

Het hoofd van de Mossad, die net een blik op haar horloge wierp, kijkt verbaasd op. ‘Fabienne? Nooit van gehoord. Zou ik die moeten kennen?’

‘Misschien heeft Terblanche die naam ooit genoemd?’

‘Wij hadden niet zoveel contact’, klinkt het gereserveerd.

Nancy denkt een moment na. Het is waarschijnlijk dat iemand met de Française contact heeft gehad en haar heeft gerekruteerd. De reden kan alleen zijn dat Fabienne een hitteam had. Ze moet proberen om met haar contact te maken, Het interesseert haar niet dat Fabienne verantwoordelijk is voor de liquidatie van een paar Oekraïners, maar wel wie haar daar de opdracht voor heeft gegeven. Jerel kent haar niet. Haar reactie was heel natuurlijk.

‘Jerel, dank je voor je tijd. Devin en ik zien uit naar een goede samenwerking. Dat is in deze tijd hard nodig’, zegt ze met de warmste glimlach die zij op haar gezicht kan laten verschijnen.

‘Ja, dank je voor je bezoek’, klinkt het weifelend.

Nancy loopt naar een gereedstaande taxi en gaat op de achterbank zitten. De eerste provocatie heeft in Nederland inmiddels plaatsgevonden. Dat was niet moeilijk, maar stelde weinig voor. Toch zal het be-

paalde personen aan het denken zetten en de paniek kan toeslaan. Wolf en Terblanche kunnen aan hen geen adviezen en leiding meer geven. Degenen die nu bij IMPF aan het roer staan, zijn van een beduidend lager niveau. Daar liggen wel mogelijkheden om meer paniek te zaaien, waardoor men de problemen niet langer het hoofd kan bieden en aan haar eisen tegemoet zal komen. IMPF zal onder meer druk worden gezet. Maar eerst wil ze met Dupon en vooral rechercheur Wellens een gesprek aangaan.

Ze opent haar kamer met een keycard en legt haar tas op bed. Morgen heeft ze contact met de belangrijkste CIA-agent die rechtstreeks door Devin wordt aangestuurd. Hij staat sinds ruim twee jaar op de CIA-loonlijst maar is nog nauwelijks in actie gekomen. Dat is sinds de terroristische aanval van Hamas en de inval van de IDF in Gaza veranderd. In de Gazastrook zijn vier agenten actief, in de West Bank twee en in Israël nog drie.

Ze pakt haar BlackBerry cryptfoon en maakt een bericht voor de Israëlische agent.

‘Nancy Mallet’, stelt ze zich voor. ‘Devin heeft mij gevraagd om contact met je op te nemen.’

Nancy heeft tien minuten moeten wachten voor de agent verscheen. Ondanks het gure weer heeft hij haar voorgesteld om elkaar in dit park te ontmoeten. Ze weet wie hij is en waarmee hij zich bezighoudt. Ze herkent hem van foto’s, maar het is de eerste keer dat ze hem in levenden lijve ziet.

‘Zullen we een stukje gaan wandelen?’ stelt hij voor. ‘Ook koffie? Er is een stand bij de ingang van het park.’

‘Nee, dank je. Devin heeft me om een sitrep gevraagd. Hij heeft de laatste twee weken weinig berichten van je ontvangen.’

‘Mijn agenten moeten uiterst omzichtig met hun BlackBerry’s omgaan. Er zijn nieuwe wapens bij Hamas gezien, onder andere claymore-

antipersoneelsmijnen, javelin-antitankraketten en zelfs een stinger-antiluchtdoelraket.'

*Mijn agenten? Wij betalen hen.* 'Enig idee hoe die wapens in Gaza komen?'

'Via de zwarte markt. De Amerikaanse wapens komen vanuit Oekraïne in Gaza terecht. Waarschijnlijk over zee omdat de Israëliërs niet elke honderd meter een patrouilleboot hebben liggen. De IDF gaat meer verliezen lijden.'

'De toestand van het Israëlische leger?'

'Je moet de officieel door de regering opgegeven personele en materiële verliezen met twee vermenigvuldigen. Dan kom je dichterbij de waarheid.'

'De verwachting?'

'In Gaza?' Hij wacht het antwoord niet af. 'Uiteindelijk door de IDF niet te winnen. De premier is afhankelijk van de Amerikaanse vloot die de op Israël afgeschoten drones en raketten onderschept. Volgens mijn agenten is slechts een klein deel van Hamas uitgeschakeld. Zij kunnen de strijd nog jaren volhouden. Het lijden van de bevolking is in hun voordeel omdat meer en meer landen de Israëliërs voor het aantal doden in Gaza verantwoordelijk houden. Hamas weet dat.'

Er valt een stilte. Nancy trekt de kraag van haar leren jack wat hoger op. Ze heeft er nu spijt van dat ze het aanbod om voor koffie te gaan, heeft afgeslagen. 'Advies?'

Hij stopt en draait zich naar haar toe. 'Wij kunnen de oorlog niet verliezen. Vergeet niet dat wij een nucleaire macht zijn. Een paar jaar geleden heeft de toenmalige premier Iran met rust gelaten, hoewel zij alle recht had om Teheran plat te bombarderen. De huidige premier zal geen genade voor recht laten gelden, integendeel. Als de Verenigde Staten ons niet voor de volle honderd procent steunt, komt de Derde Wereldoorlog met rasse schreden dichterbij. De holocaust wordt dan een wereldwijd gebeuren.' De agent draait zich van haar af en loopt naar de ingang van het park.

Ze schrikt van zijn woorden, maar wat had ze dan verwacht? Overdrijft hij? Devin zal zijn woorden niet in de wind slaan en zal de president adviseren Israël onvoorwaardelijk te blijven steunen. En ook Oekraïne, zelfs al moet die oorlog als verloren worden beschouwd.

‘Heb je een goed contact met onze agenten?’

‘Nancy, ik heb hen gerekruteerd. Als Devin direct met hen contact wil hebben, be my guest. Ze staan op jullie loonlijst, maar werken voor mij. Ik minimaliseer het contact zoveel mogelijk. Ik twijfel of de BlackBerry’s wel honderd procent veilig zijn.’

‘Dat zijn ze’, zegt ze met overtuiging, al heeft ze geen idee of dat zo is. Maar hun digitale specialisten zitten echt niet te slapen.

‘Goed, jouw woorden. Wie hebben er nog meer mijn BlackBerry-nummer, behalve Devin en jij?’

‘Dat ... dat moet ik nagaan. Normaal gesproken wordt er een backup gecreëerd waarbij twee BlackBerry’s ook over jouw nummer beschikken. Maak je niet ongerust. Onze specialisten beschikken over de allernieuwste software.’

‘Mijn agenten hebben drie jaar oude cryptofoons. Zijn die ook op afstand geüpdated?’

‘Dat moet ik navragen.’ *Had ik daarvan op de hoogte moeten zijn? Ik heb geen idee welke BlackBerry’s over zijn nummer beschikken. Zijn vragen frustreren mij.*

Ze zijn bij de ingang van het park aangekomen.

‘Vergeet mijn waarschuwing niet. Het grootste gevaar komt uit Iran. Mijn land kan niet verliezen. Mochten de voortekenen daarop duiden, zal de premier op de rode knop drukken. De gevolgen zullen wereldwijd rampzalig zijn. De raadgevers van je president kunnen dat voorkomen. De goede man zelf tel ik niet langer mee. Hij weet van voren niet dat hij van achteren leeft.’

Nancy wil een scherpe opmerking maken, maar beheerst zich. De geestelijke toestand van haar president is geen publiek geheim meer.

‘Ik zal je woorden letterlijk overbrengen’, zegt ze en geeft hem een hand.

De agent beantwoordt haar gebaar en loopt naar een iets verderop geparkeerde Mercedes.

Onzeker kijkt Nancy hem na. De Nederlandse politiek is voor haar gevoel van geen enkel belang in vergelijking met wat er hier op het spel staat. Maar zij heeft zich op Nederland geconcentreerd en Devin heeft haar gesteund. Daarnaast is Israël Watsons probleem. Zij heeft de agent op zijn verzoek benaderd. Zijn boodschap ligt er niet om, of zijn zijn woorden gebakken lucht? Ze schudt haar hoofd en loopt naar de taxistandplaats. Morgen naar Brussel. Daar kijkt ze ook niet naar uit.

## **Brussel**

‘Mevrouw Mallet, ik moet eerlijk zeggen dat het doel van uw bezoek mij ontgaat. Op dit moment is uw regering niet in staat om het hoog-nodige steunpakket voor onze Oekraïense broeders en zusters te ratificeren en aan de president voor te leggen. De EU doet er alles aan om dat gat te dichten, maar zonder Amerikaanse steun is de oorlog verloren en kunnen wij het volgende slachtoffer van de Russische agressie worden’, begint Dupon.

Nancy zit met de Eurocommissaris, zijn vertrouweling Kleber en rechercheur Wellens op zijn bureau. Haar poging om te proberen het ijs te breken, is niet aan Dupon besteed. Hij kijkt haar fronsend aan.

‘De zaak van de drie geliquideerde Oekraïners. Van onze kant hebben wij het onderzoek nauwlettend gevolgd en waren verbaasd dat het heel plotseling werd afgesloten. De naam Peter Paling kwam daarbij opeens als het brein achter het Franse hitteam naar boven.’ Nancy leest de naam op van het rapport dat voor haar ligt.

Dupon kijkt haar enigszins verstoord aan. ‘Die zaak is inderdaad gesloten. Of is er informatie die de CIA niet met ons heeft gedeeld?’

‘Waar bevindt zich die Paling?’

‘Rechercheur Wellens?’ vraagt de commissaris.

‘Geen idee. Hij was van de een op de andere dag onvindbaar. Als hij onschuldig zou zijn geweest, was hij niet plotseling verdwenen.’

Nancy kijkt naar de magere rechercheur. De CIA is ervan op de hoogte waarom Wellens bij de Belgische politie ontslag heeft genomen. Het is niet bij “ongewenst gedrag” gebleven. Wellens heeft een Russische vrouw verkracht, maar gezien haar nationaliteit is hij daarvoor niet gearresteerd. Zijn toenmalige chef heeft hem dwingend aangeraden om de eer aan zichzelf te houden, iets wat meer dan waarschijnlijk niet bij de commissaris bekend is.

‘Meneer Dupon, de CIA heeft een aantal vragen waar rechercheur Wellens zeker een antwoord op kan geven. Is het mogelijk dat de rechercheur en ik ons over een paar details buigen?’ Ze kijkt schuins naar Wellens die haar blik fronsend beantwoordt.

‘Dat lijkt me een goed plan. Mochten er nog zaken naar boven komen waarvan ik niet op de hoogte ben, wil die dan aan mijn adviseur Kleber toevertrouwen. Ik zit over een half uur in een video-conference met Oekraïense bewindslieden.’

‘Natuurlijk’, zegt ze en staat op om de vertrekkende commissaris een hand te geven.

‘Rechercheur, vertel wat er is gebeurd en laat niets weg. Ook wij hebben de video’s gezien en onze eigen conclusie getrokken.’

‘Misschien bij een kop koffie in de kantine?’ stelt hij voor en maakt boven zijn hoofd een paar cirkels.

Het is inderdaad niet onmogelijk dat ze hier worden afgeluisterd, bedenkt Nancy. Haar maakt dat niets uit, maar Wellens’ carrière hangt aan een zijden draad als zij haar mond opendoet.

‘Goed plan, ik ben aan kop verse cappuccino toe’, zegt ze vriendelijk en staat op.

Een half uur later weet ze wat er volgens Wellens daadwerkelijk is gebeurd. Haar opmerking dat de CIA van zijn verleden op de hoogte is,

garandeert zijn medewerking. Maar zijn verhaal is onsamenhangend en hij slaat er volgens haar hier en daar een slag naar.

‘Russische desinformatie?’ vraagt ze om hem uit de tent te lokken.

‘De video’s waren echt. Het was een Oekraïens pressiemiddel om Emily Harteveld en Yvette Dubois zover te krijgen dat zij hun activiteiten staakten. Overigens is Kusters op persoonlijke titel opgetreden. Nogal amateuristisch, en dat heeft hem het leven gekost. Volgens mij weet Ebbens wie het brein achter de liquidatie van de drie Oekraïners is, maar ik kan dat niet bewijzen. Zij heeft me openlijk bedreigd.’

‘Hoe?’ vraagt ze verbaasd.

‘Ursula Verrips was een vriendin van Emily Harteveld en die was op haar beurt de partner van Wolf. Volgens Ebbens was één woord voldoende om de voormalige vrienden van Wolf op mijn spoor te zetten. Letterlijk haar woorden. Zij vertelde me dat Paling een Frans hitteam naar Nederland had gehaald.’

‘En dat nam jij voetstoots aan?’

Wellens haalt zijn schouders op. ‘De Oekraïense SBU wilde weten wie er achter de moord op hun landgenoten zat. Volgens mij zullen zij niet de moeite nemen om de juistheid van die verklaring na te gaan. Ik ben na Ebbens’ bedreiging naar Brussel teruggekeerd en heb een week later het rapport bij commissaris Dupon ingediend. Die heeft het resultaat van het onderzoek aan een vertegenwoordiger van de Oekraïense president bekendgemaakt.’

Hij maakt een onzekere, schichtige indruk.

*Hij verzint het een en ander of laat belangrijke details weg. Waar is hij bang voor? De lange arm van Wolfs bloedbroeders, zoals zijn voormalige vrienden zich noemen? Voor de Fransen? Nee, iemand anders, maar wie?*

‘Wie is Fabienne?’

Hij kijkt haar met grote ogen aan. ‘Die naam ken ik niet. Die is nooit tijdens het onderzoek genoemd.’

Dat zou goed kunnen. Maar die naam is vrijwel zeker in Amsterdam bekend. IMPF is meer dan een beveiligingsbedrijf. Leon Terblanche en Wolf deden ook andere zaken. Aan hen kan ze geen vragen meer stellen. Ze vraagt zich af of iemand van dat bedrijf in staat is om Wolf te vervangen. *Nee, hoogst onwaarschijnlijk. Wat klopt er niet in mijn redenering? Er is in ieder geval één persoon die precies weet wat er zich die bewuste nacht heeft afgespeeld: Ilse de Weerd. Haar een interview afnemen, laat staan een bekentenis afdwingen, lukt de CIA echter in geen honderd jaar. Ik maak contact met Watson. Hopelijk heeft hij meer informatie over Fabienne.*

## **Marseille**

Met ongeloof staart Fabienne naar de foto op het scherm van haar laptop die naar haar e-mailadres is gestuurd, dat zij op het dark net aan haar “Probleem Oplosser” profiel heeft gekoppeld. Zij staat naast Wolf in een rij voor de immigratie-controlepost op het John F. Kennedy vliegveld in New York. Fabienne zucht diep. De CIA is er dus achter gekomen dat zij en Wolf, die op een vals paspoort reisde, in de Verenigde Staten zijn geweest. Waarschijnlijk heeft het de Amerikaanse inlichtingendienst niet veel moeite gekost om achter haar identiteit te komen. Aangezien Terblanche dat niet nodig achtte, heeft ze geen vals paspoort gebruikt. Misschien was dat een fout, maar gedane zaken nemen geen keer. Onder de foto staat: “Verzoek om informatie. Waar?”

Fabienne vraagt Andrade naar haar toe te komen. Als hij voor haar zit, draait ze het laptopscherm naar hem toe.

‘Dat was te verwachten’, is zijn conclusie. ‘Ik vraag me alleen af waarom de CIA daar nú mee komt. Het is bijna twee jaar geleden dat die foto is genomen, ja toch?’

Fabienne knikt. ‘Wat doen we?’

‘Als het de CIA alleen om Wolfs dood gaat, zouden ze hun informatie aan hun Franse collega’s van het Deuxième Bureau hebben gegeven. Het gaat hier, denk ik, inderdaad om informatie.’